

REGÉLO.

Pesten csötörtökön janarius 4^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. boritéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' fekete ember.

I.

Erőszak ellen erő,
És fegyver ellen fegyver volt szegezve.

BERZSENYI.

Ama vérviharos században, a' dicsőség fényfokáról lehullott Magyaroknak ama leggyászosabb korszakában, midőn a' belső és külső ellenségtől dult hazán védő 's pusztító egyforma dühvel vágá a' sebet, midőn a' honi czinkos honfiját, 's a' külföldi zsoldos vezére példáján tanulva a' Tatárok és Törökök rablásai által különben is véginségre juttatott népet erőszakos kívánatai 's pusztításai által még inkább gyötré; midőn a' pogánytól megkimélt ártatlanságot bujaságának ördögi kéjjel áldozá; midőn a' még fenn maradt, de mindenből kifosztott lakokat (mellyek az inségben tengő népnek egyedüli kincsei voltak) feldulá, felégeté, csüroket kipusztitá, utazókat megfosztotta; midőn a' kétségbeesett földművelő zsebéből az utolsó fillért keresett kinokkal csikará-ki; — midőn egy Schwen di legelvetemdültebb erőszakoskodásra fajulva a' jámbor Bolusics Agoston leleszi prépostot, a' semmi gyanúra okot nem adó öreget, befogatá, börtönbe vetteté, 's a' törvényre és királyra hivatkozó őszit csak tetemes pénzösszeg fizetése után bocsátá szabadon, a' prépostsági javakat eladá, 's hallatlanul! az alkotmányi jogot zsarnoki kénynyel lábbal tapodva a' kormányja alá bizott földön minden teher gabona, minden hordó bortól (adatott-el vagy nem) polgár, ur, pór 's zászlóssal egyiránt hat forintot fizettetett; midőn e' vad ember, ki a' reá bizott hatalom bitorlása által a' nép szeretetét és bizalmát a' jó fejdelemtől elorzá, minden falu és mezővárostól bizonyos bor-adót vett, melylyel lengyel országba kereskedék; midőn Kassa falai közül nyugodtan nézte, mint pusztit, öldököl, mint hurczol kinteljes rabságra Hazzan temesi pasa

tizenkét ezer Magyar: a' végzet vagy sors, mint szeszélyében gyakran szokta, egy embert küldött a' földre, rendkívüli erő, minden lángra lobbantó szónoklati tehetség 's kalandokra kész elmével felruházottat; ki hidegen fontoló elmének vezérlete 's csak kis buzgósággal ápolta párt mellett a' hon felszabadításában csudákat mivelhetett volna; de a' részvétlenség, visszavonás, össze nem tartó akarat 's féltékenységgel, kezdett pályáján nem sok dicsőt vihetett-ki.

A' Kassáról Miskolczra vezető uton fekszik F o r r ó, egy meglehetősen nagyságú mezőváros, melly történetünk korában több rendetlenül szétszórt utszákból álló falu volt. E' falunak sáros fő utszáján látunk izmos fekete magyar ménen egy szép, kiderült tekintetű ifjút sebesen ügetni, kit közelebből megismerni nem lesz érdektelen, minthogy alkalmasint még többször találkozunk vele. Magas, szinte ölet haladó, volt a' lovagló; a' széles, csontos vállak, szabályos karcsú derék, ideges 's a' testtel aránylagos viszonyban álló karok és lábszárak athletai tekintetet adának neki. Magas, nyílt, hátra hanyatló homlokától egy kellemes hajlású orr nyult-le a' széles, csontos arczon, melly között és teljes élénk piros ajkai között sugár fekete bajusz büszkélkedett. Az egészséges szép arczon két élénk éjsötét szem villoga, mellyekből jószívűség 's hősi lélek sugárzik; sűrű hollófürtői feje közepén önkénytelenül váltak kétfelé, 's folytak gazdag mesterkélten fürtökben izmos vállaira. Egyszerű, széles aczél kapcsokra készült fekete dolmán 's nehéz vasüng fedé derekát; lábaira dolmányához hasonló színű nadrág 's topán feszült; bal oldaláról nehéz, sarló alakú török kard, jobbjáról pedig csinos mivű aczél lánczról iszonyú vas buzogány függött. Fején nehéz vas-sisak ült hosszan ingó fekete strucztoállal.

Utja sietős lehetett, mert sarkantyúi gyakorta keresék a' különben is sebesen iramló mén oldalát. Már szinte kiért a' faluból, midőn egy csinosabb lakból több durva férfi szótól kísért, segédet kérő asszonyi hang csapá-meg fülét. Feje hirtelen fordult a' hang után, és a' kantárszárnak egy megrántása az ügető mént hirtelen megállítá. A' lovag tekintete prédát vadászó sasként villant szét, a' gyenge némbert kinzó vad férjfiakat keresve. A' sikoltás élesebben hangzott, 's mindjárt utána egy halavány érdekes arcú hölgy rohant-ki, tépett ruhával és szétszórt hajakkal. A' kirohanót nyolcz durva tekintetű külföldi zsoldos kísérelé, és a' kapunál már egyik utána nyúlt, midőn a' lovagnak mérges „vissza alávalók!“ szava harsant füleikbe. — „Vissza! — kiáltá még egyszer, 's hangja két összecsapó villanyos felleg csattanásaként harsogott — hát nincs egyéb dolgotok, mint gyámoltalan hölgyeket gyötreni?“

A' hölgy, ki e' véletlenül megjelent szabaditót égtől küldetett őrszellemnek képzelé, redőlt kezekkel rogyott a' lovag elébe, 's alélt hangon, alig hallhatólag rebegé: „o nemes lelkű idegen, védelmezz e' gyilkosok dühe ellen. Atyám benn véreben fetreng ez ördögöknek vasa által, engem pedig“ —

„Rántsátok-fel — kiáltá egyik a' zsoldosok közül, ki némi felsőbbbséggel látszott a' többi felett birni; egy mogorva tekintetű, zömök, rőt hajú Cseh, — kinek kezében széles, vérrel festett pallos villoga. — Te pedig hivatlan pimasz! távozz, mi előtt kardvasamat el nyele'ném veled.““

A' felingerlett tigris nem tekint dühösebben a' martalékját elragadni akaróra, mint lovagunk a' beszélő Csehre. Buzgányát megragadni 's a' leány után nyuló Csehet e' szavak mennydörgése közt: „pokolra veled!“ lesujtani, egy pillanatnak rövid műve volt.

Alig zuzá-szét a' villámként sujtott buzgány a' rőt Csehnek agyát; már hét fegyver villogott gyilkos éllel körülte, és az egyik hatalmas vágással találta is oldalát, bizonyos halált viendő, ha sujtását a' vasűng meg nem tompítja.

„Hah! gyáva latrok, utálatos vérszopók! éppen jókor kerültek előmbe; csak ezt kívántam, hogy illy martalócok véreben hűt-hessem-meg boszúmat!“ — 's buzgánya emésztő villámként kopogott fejeikre. — Nehány pillanat múlva zuzott tagokkal mind a' hét leverve hevert. — Evet-gyorssággal szökött-le most ménéről a' lovag, 's a' reszkető hölgyet felemelve e' szavakkal: „légy nyugton szegény gyermek, ezek nem fognak neked többé ártani!“ — a' ház felé vezeté.

A' boldogtalan hölgy mintegy tudta nélkül engedé magát vezetetni: de midőn a' házba lépett, 's halállal vivő atyját megpillantá, eszméletét, melly mintha csak azért tért volna vissza, hogy a' szerencsétlen kinjain gyönyörködjek — ismét vissza nyerte. Szívet duló kiáltással rohant a' véreben fetrengőre; sirt, jajgatott, de a' kérlelhetlen halált atyja visszaadására még sem bírhatá. Lovagunk, ki elfogult kebellet látá a' szerencsétlen gyermek könyűit, vigasztalására minden módot megpróbált; de csak későn, csak egy hosszú óra múlva tudhatá-meg, midőn már több szomszéd is összejött, hogy a' a' latrok, kiket fegyvere levert, Schwendi zsoldosai voltak, 's azon bor-adónak beszédese végett jöttek, melylyel ő a' mezővárosokat 's falukat terhelé. Azon háznál, melly a' véres nézőjátéknak színhelyül szolgált, nem elégelvén a' kívánt adó kiszolgáltatását, még pénzt is kívántak. Midőn hosszú kinzás után a' boldogtalan atyának utósó fillérét is kicsikarák, leányát — az atya kinjain könyező, 's e' könyek által még százszorta érdekesebbé vált hölgyet — akarák baro-

mű indulatuknak feláldozni. A' megrettent leány segítségért kiáltott, 's atyja felé rohant; ez volt az első kiáltás, melyet György hallott. Az atya, ki eddig minden kint jébével türt, midőn leányának legfőbb szentségét látta veszélylyel fenýittetni, tiltva lépett körükbe. Azon rőt Cseh azonban, ki első hullott-el az ifjúnak csapása alatt, a' leányt megragadá, 's magához rántotta. Ez most még kétségbeesettebben sikoltott, 's a' vaskarók közül magát kitepven, ki felé rohant. Atyja böszült hyenaként rohaná-meg az erőszakoskodót, egyiknek kopjáját felragadva az erőszakoskodónak testébe akará döfni; de ez kardot rántva fejét ketté szelé, 's a' kifutamlott leány után iramlék. Mik ezentúl történtek, láttuk.

Lovagunk, kinek a' leányt atyja holt testéről elvonni sikerült, a' holt testet titkon félre viteté; hogy látása ne támasszon percenként újabb kínokat a' szegény árva szívében. A' kétségbeesésig elcsüggedt hölgyet vigasztalá, 's körében órákat töltött. Csak midőn az éjt látta leszállani, jutott eszébe, milly sok időt mulasztott. Azonban annak tudása, hogy egy jó tettet vitt végbe, kötelességében késéseért némileg megnyugtató. Pártfogoltját a' szomszédok gondviselésére bízva elbucúzó.

A' leány fájdalmát, ki szomorú körülményeiben szabadítójának tettét eléggé hálálni sem tudá, leírni lehetlen. A' szűzi szeméremről megfélelkezve, sirva borult jótevőjének melljére; zokogott, könyezett. Végre, midőn a' lovag távozni kénytetését jelenté, eszméletlenül földre rogyott. Lovagunk az ájult szűzet ágyra emelé, és a' szánandót még egyszer a' jelen voltak ápolására bízván mindenkinek áldásától kísérve eltávozott.

Ezen történet idejében a' kis halomra inkább mint hegyre könyöklő Eger még állott, 's falain a' török gömbök által nem régiben zuzott nyílásokat kiegészítve fényben állott. Bástya-falain a' még Dobó csatáiból fenn maradt ideges hadfiak lépdeltek, 's ott, hol most a' gonosztevők lánczai csörögnek, hol setét öblű börtön áll, büszkén, viharokkal daczoló tölgyként ősz levante állott, 's kis serdülő fijának büszke önérzettel mutatá, hol vívott Dobó 's Mecsek ei, hol állott Amhát, hol vezeté seregét ostromra Ulejman 's Ali; hol segíték az egri hősnék férjeiket, hol kapta ő maga is széles homloksebét. Ott, hol most az istenember keresztje a' két latoré között áll, a' fellegrvár tornyai ragyogtak; ott, hol most kórok lengnek, hol a' falromokban sovány gyék lakik, vig öröm harsozott a' nagyszerű teremekben. A' komor, rovátkos falak, mintha érezni látszóttak volna, hogy ősz Budának gyászos eleste után ők a' pogánynyal daczoló védfalak, komoly méltósággal néztek a' maktári völgybe, melynek lágy pázsit szőnyegén mintegy álmódozva suhan-

le a' kis vizű, de gyakori áradások által sokszor kártékonyná is fajuló Eger patak.

Egerre nézve e' még fényes korszakban a' déli résznek torony-szobájában egy férjfiút látunk ülni. Magas, négyszögletű volt a' szoba; kormos falaival a' nem régi repedéseknek uj vakolása különös ellentétben állott. Két durva faragású tölgy-ágy, bozontos medve prémbőrrel takarva, állott két oldalán. A' szegletben izmos tölgy-asztal, mellette nagy, sajátságos alakú karszék, más oldalán a' mellette elnyúló testes lócza foglalt helyet; ezzel átellenben a' falon egy fátyollal fedett némbéri kép. Kétes, halvány fényt vetett a' bucsúzó nap a' keskeny magas ablaknál karszékben ülő férjfiú arczára. Mintegy 45 éves, közép termetű szikár alak volt ez. Beesett arcán sok, most azonban már eltompított, lélekerő mutatkozóék. Őszülő hajai inkább titkos bú, mint idők nyomára mutattak, 's lankadt fényű sötét szemei, melyekben azonban a' kialudt tűz, mint hamvadó máglyának lobogványa, koronként még fel-fellobbant, e' gyanitást igazolni látszának. A' csinos vágású ajkat a' lassan emésztő bú elfonnyasztá, erősen egymásra fekteté, és sűrű bajusz fedé, az állat övedző szakállal rokonuló: azonban egyenesen kinyuló hegyes orra, magas, közepén behorpadó, homloka, melyre az idő mély redőket vésett, különös sajátságos tekintetet adtak a' nem éppen érdektelen arcnak. Szóval, e' vonásokban szerencsétlen szeretőre ismerne a' figyelmes vizsgáló, ki lételet érzi, 's egy édes emléknek maradványával, mely a' szeretett tárgyat hozá elébe, az édes ölö mérget még is táplálja.

Némán, a' képre meredt szemekkel 's gondolatokba mélyedve, ült Andor (nevezzük így) a' várnagy (kit még Dobó, kinek életét egy tusában megszabadítá, hozott ide, 's kit a' várbeli nép komolyságaért Busong i Andornak hívott) a' karszékben 's annyira elmerülve, ha felette a' torony összeomlik is, mit sem tudott volna róla. Koronként szakadt-ki csak melljéből egy egy tompa sohajtás, melyről ő azonban tudni nem látszaték.

Mintegy óráig ülhetett e' szótalán merengésben, midőn hosszú mély sohajtás után szakadozott nyögő hangon e' szokat rebegé: „tehát még most, 25 év hosszú kinos sora után is, csak te töltöd el keblemet; csak te foglalatostkodtatod elmémet; csak téged bájöl előmbe képzetem? Ah igen, érzem, hogy csak te és emléked tartja-még bennem az életet, 's ha lefolyt élténnek minden percze egy egy ujra folytatandó emberéletté 's annak minden pillanata uj bútengerré változnék bár, még is csak emlékednek élném azokat; emlékednek és a' — b o s z ú n a k! —“ — tevé hozzá villogó szemekkel.

(Folytatása következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Időjárat. — Karácson napja, a' mult évben, valódilig fejr volt, 's így a' régi monda szerint fekete husvétet várhatunk. Már előtte volt napon, miután a' Duna fődve volt jégzajjal, kezdett a' hó szállongni; Karácson napján azonban estig sűrűn hullott. Más napra már lágyabb idő, sőt eső is következett, 's a' 27-kén lengett enyhe szél nagyobbára felolvasztá havunkat. Erre száraz hideg köszöntött ismét be. A' Duna vize rendkívüli hamarsággal áradott még Karácson előtt. Különös, hogy a' jégzaj 27 's 28-kán mindinkább fogyott, 's már 29-kén 30-kán semmi jég nem uszott a' Duna hátán.

Uj sétahely Pesten. — Hiteles adatok szerint bizvást remélhetjük valahára, hogy hazánk egyik értelmes fíjának terve szerint nem sok idő múlva Pest városa közönségének rég ohajtott kívánsága teljesedik, 's a' nép mulatságára (mint értettük, a' József-épületi kaszárnjának déli oldala előtti hosszú téren a' Leopold-külvárosban) a' városi színház helyén hajdanában volt sétahely pótlásaul olly séta (Promenade) készülend, melly nemcsak a' nevezett külvárost diszesitendi, hanem egész Pestnek ékesítményeül szolgálhat. Ha meggondoljuk, milly nagy szűkében van nagy városunk a' közel ohajtott nyilvános szabad mulató helyeknek, mellyet sajnosan érzenek a' szülők, kik gyermekeiket a' szabad tiszta 's portalan levegő izlelése végett ugy szállván valahova közelre alig küldhetik, sőt a' miveltebb osztálybeliek sem gyülekezhetnek öszve a' szebb nappali órákban testmozgás tétele végett illy nemű hely szűke miatt: bizonynyal méltán ohajthatjuk, hogy más nagyobb városok példája szerint nálunk is kitöltessék valahára e' hézag. Kívánjuk szívből, hogy a' tervben levő vállalat számos pártolót nyerjen, 's a' miveltebb érzelmű vállalkozónak fáradozó igyekezetét mennél előbbi siker örvendeztesse annyival is inkább, mert értésünk szerint a' tervben levő sétahely igen csinos és kedveltető, uj izletes idomban készül. A' költségnek felét, mint értettük, a' szépitési biztosság pénztára viselendi, a' többi pedig nagylelkű adakozók szives aláírása után váratik. Az utóbbiak közül már is többen igen szép ajánlásokat tettek.

KÜLÖNFÉLE.

Furcsaságok szemléje *)

rendezi Pipiske.

Motto: „Frohsinn mein Ziel!“

JOH. STRAUSS.

1.) A' rendezőnek uj évi dala.

Nossza Múzsám asszony add ide lantomat,

'S te verdung Budai hangoztasd torkomat!

Hogy a' harminczhetet kiénekölhessem,

'S hozzá a' húrokat szépen pöngethessem.

) E' ezim alatt fognak lapjainkban időről időre a' legérdekesebb furcsaságok szemlére bocsájtatni. Kérettetnek tehát mind azok, kik e' jelen sorokat olvassák, hogy a' rendező vállalatát hasonló furcsaságok beküldésével elősegélni méltóztassanak, hogy így t. olvasóink az esztendő végével egy gazdag raktárát birhassák a' mulattató furcsaságoknak. — A' t. idegenek által beküldettek névjegyzékük első betűjével, — a' lapok szerkesztősege által adottak csillaggal (), a' rendezőtől származottak pedig minden jegy nélkül, fognak közöltetni.

Először is Szépek! imádandók nagyon,
Néktek (mert mindenben elsőségtök vagyon)
Kívánom, hogy a' várt férjt megkaphassátok,
És a' papucs-kormányt mindig tarthassátok. —

Doctornak kívánok még egyszer cholerát,
A' magyar színháznak sok szép új operát,
Pozsoni vargának örökös Dietát,
'S dalokra nálamnál jobbacska poétát.

A' műcukrárszoknak sok úri evőket,
'S e' lapoknak tenger előfizetőket,
A' piperőczkéknek jó divat-szabókat,
Ezeknek meg tőlek fizetett contókat.

Kávénénikéknek imádót tuczatot,
'S az uzsorásoknak száztól tizenhatot,
Örökös farsangot pesti juristának,
Száz meg száz Széchenyit a' kedves hazának.

Végre magamnak csak egy az ohajtásom:
Akadna bár egy vagy két olyan pajtásom,
Kiktől furcsaságot bőségben vehetnék,
Hogy így talpra esett szemlét rendezhetnék.

2.) A' ki másnak vermet ás, maga esik bele — Furcsaságaimat e' legfurcsább furcsasággal kívánom megkezdeni. — Figyelmezzetek tehát édes olvasóim! — A' legutóbbi sebes áradáskor Hont és Nógrád között egy nyúl a' réteken magányosan álló fára tudá menekedni, mellynek ágai közül reszketve pisloga szét a' vízzel elborított térre. — Dankó (Daniel) az arra ladikázó falu inspectora, megpillantá a' bukdácsoló szegény nyulat, oda hajtá csolnakát, és szép lassacskán fölmászott a' fára. — A' nyúl mindig fölebb kapaszkodék; — Dankó utána. — Szoros volt már kapczája nyúl komának; de mit volt tennie! — Szabadulást sehol sem lelven, fogja magát, 's leugrik a' fához támasztott csolnakba, melly a' renges következtében megszabadulván büszkén habuczolt tova bátor vendégével. — 'S most Dankón volt a' sor csolnak után várakozni!

3.) Hallatlan eset! — Mint elváltozik a' hír, ha többkézen megy keresztül, látni fogjátok szerelmes olvasóim a' következő példából, melly méltó helyet foglalhat furcsaságaim között. — Polito szép oroszlánjának kidülte közbeszéd lön a' városban, 's a' veszteségnek Péter ezt, Pál meg amazt adá okául. — Minap már így hallék róla beszélni. „Polito két oroszlánja — úgy mond, — már régtől haragos szemeket vetett egymásra, míg végre a' könnyelmű föl-vigyázók szüntelen incselkedései egymás békülhetlen ellenségeivé tette őket oly annyira, hogy már nem egyszer próbálták iszonyú ordítások között kirázni rekeszöknek elválasztó vasrostélyát, hogy szörnyű bosszút tölthessenek egymáson! — A' mitől tartott az állatsereglet tulajdonosa, az meg is történt. Egy éjszakán sikerült a' böszült vadaknak szakadatlan törekedésök, 's az elválasztó vás tágult izmos körmeiktől. — Villogó szemekkel leszőgezve meredeznek egymásra, míg végre a' kitörő dühnek egész rettenetességével rohan-

ták-megjegymást, és iszonyúan harcoltak. — A' hasonló lármát már megszokott és semmi roszt sem gyanító fölvi gyázók másnap reggel a' rekeszben már csak farkaikat lelek a' két oroszlának!

4.) Az oktató válasza. — Ugyanezen állatseregletet megnézeté egy apa kedves fiaeskájával is, ki ámulattal nézé a' sok szép idegen állatokat. — „De ugyan mond meg nekem édes papám — fölshóllalt egyszerre a' kis tudnivágyó — melyik már gonoszabb? az oroszlán-e, vagy a' tigris?” — „A' hyéna!” — felelt fontos ábrázattal az oktató apa.

5.) Magyar könyv chinai nyelven. — L. könyvárus időszakonként a' nála található könyveknek czim- és árjegyzékét szokta közre bocsátani. — Minap, a' többi között, következőt is lehetett egy ily nyomtatott jegyzékben olvasni: „Köszöntések a' világ tarsaságban minden Rend', és kor', Barádság', és Atyafiság', tisztelet', és Szeretet' számára némelly két értelmű, természet beleyegző, tréfás és enyelgő kívánságokat. 25. kr. W. W.”

6.) Furcsa! — Chinában (valóban igen furcsa) a' katonák ülve állnak őrt.

Sveicz pohár-köszöntés. — Sveiczban ez előtt, ha társaság jött össze, a' 13 kanton virágzásáért, dicsőségeért 's lakosainak egészségeért következő módon ittak. — A' férjfi jobb karát a' dámának bal karába ölté, poharukat egyszerre itták-ki, és egymásnak száját megtörölték. Ezután jobbukat nyújták egymásnak mondva: „5 meg 5 az 10.” — E' szó után a' férjfi a' dámának mind két arcát megcsókolva mondá: „11, 12”; végre ajkaira nyomott egy csókot e' befefejező szóval „13.” — Ha szép olvasóném közül valamellyik velem, vizivóval, hazánk virágása, 55 megének dicsősége 's lakosainak valahára egyező akarataért egy pohár tokajinak kiürítéséreszánná el magát, így vélném elköszöntendőnek: bal kezét a' szívre, jobban a' poharat előbb ég felé — rá aldást kérve — azután szájhoz vinni. Vég cseppig ürítve a' haza földén temett nectart, mind két kézzel egymását megszorítva mondani „10 meg 10 (az ujjakat értven alatta) az 20; egymás szemébe, melyek csak a' hon javáért csillognak, nézve számolni: „kétszer kettő 4, 's e' mellé a' két, hazaért dobogó szív = 26; legyen most ezen szám a' legszebb érzés által kétszeresített, 's 52 lesz; erre én a' szép poharazónénak két lilium kezére egy egy csókot nyomok, mondva: 54, 's ha ajkára engedi az utósót czupantani, tükélyes leend a' szám!

K. I.

Kérdő rejtvény.

(Calembourg.)

- 1) Mellyik láb vehet magának feleséget?
- 2) Volt-e már bajszos pár az oltár előtt?
- 3) Mellyik kos nem béget az utszán?
- 4) Mellyik vevőnek nincs pénze, még is megfizettetik a' boltban?

Pipiske.

Figyelmeztetés. — E' lapoknak ama t. pártfogói, kik előfizetésük megtételével elkéstek, értesítettnek, hogy azokat mennél előbbi megrendelés után még teljes példányban nyerhetik az idej első számtól kezdve.

Budapesti t. pártfogóink, kik szóval rendelék-meg a' Regélőt, kérietnek, hogy az érette járandó díjt vagy a' kiadó hivatalba egyenesen, vagy pedig csak azon emberünk által, ki a' nyugtatványt fogja általadni, méltóztassanak megküldeni

Szerkesztő Mátray Gábor, halpiaczon alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utca 612.